

Les sales d'art es muden de casa

El nou mapa de les galeries, que ha trencat els límits de Consell de Cent, obre una etapa que només tindrà sentit si serveix per tornar a entusiasmar els col·leccionistes catalans

J. VIDAL / M. FRISACH / M. PALAU
Cap de Cultura i redactores d'El Punt Avui
jvidal@elpuntavui.cat, mfrisach@elpuntavui.cat,
mpalau@elpuntavui.cat

● El 2015 ha estat un any de gran moviment galerístic. No tant per les transaccions comercials –més aviat fluïxes, seguint la trista tendència de l'última dècada– com pel canvi d'ubicació de les sales. L'àrea barcelonina de Consell de Cent, que fins ara era el rovell de l'ou de la contemporaneïtat de gamma alta, ha patit desercions notables. Però, curiosament, altres galeries han ocupat el seu lloc, no al mateix carrer però sí en un de molt pròxim, Enric Granados. Tot plegat planteja alguns enigmes que no ajuden a entendre què és exactament el que està passant en el mercat de l'art català. ¿Com s'explica que sales de referència, amb una trajectòria consolidada, no puguin fer front a l'augment dels lloguers del centre i altres de novelles apostin agosaradament pel mateix territori i resisteixin?

És paradoxal, i enigmàtic com diem, que algunes de les galeries de més pes de la ciutat que han marxat de Consell de Cent per raons econòmiques –n'hi ha d'altres, de raons, com ara l'encant perdut del carrer– s'hagin reinventat en nous espais molt més amplis i amb més pedigree arquitectònic, si bé en situacions perifèriques, en barris allunyats de l'Eixample i fins i tot en altres ciutats, com l'Hospitalet de Llobregat. La perifèria és el nou centre de l'art? Segurament va per aquí. I segurament, en un món tan globalitzat, la perifèria és també l'espai virtual.

Carles Taché, amb la galeria que porta el seu nom, i Carlos Duran, de la galeria Senda, dos històrics de Consell de Cent, han fet grans inversions en uns locals que no tenen res a envejar a les galeries més prestigioses i de més glamur del món. Taché se n'ha anat al carrer Mèxic, a quatre passes de CaixaForum, i Duran al carrer Trafalgar, molt a prop dels espais Volart de la Fundació Vila Casas, en una zona que està agafant volada artística. Són els casos més paradigmàtics, però n'hi ha d'altres: Fidel Balaguer, Rocío Santacruz, Ana Mas, Àlex Noguera i Rebeca Blanchard... Tam-

Carles Taché ha inaugurat recentment una nova galeria espectacular al carrer Mèxic E. MAGRE

bé han nascut propostes més íntimes com ara la de la galeria El Quadern Robat, d'Anna Belsa. Tots han estrenat galeria i, fins a cert punt, el canvi d'espai els ha portat a canviar de maneres de fer en projectes diferents. Tots s'han dispersat, i no semblen tenir cap ànim de voler recuperar la vella aspiració de Barcelona de crear el seu propi Soho. Com tantes altres vegades en el món del galerisme barceloní pel que fa a arribar a acords conjunts, l'intent de buscar un espai comú per a les galeries hi va ser, però finalment la idea no va acabar de reeixir. Ara la dispersió és absoluta, però això no és senyal que sigui intrínseca i perjudicial per a les galeries.

I és que el negoci de l'art és tremendament complex i, com en altres àmbits de la crisi, s'hi ha produït un gran desequilibri entre les xifres astronòmiques que s'assoleixen en subhastes internacionals i els mercats locals. Durant aquests anys de crisi, duríssima per al sector, la major part de galeristes han concentrat els seus esforços a anar a fires d'arreu, tot renunciant així a

treballar el col·leccionisme local, tan minso i desmotivats que, segons deien ells, ja no donava per a més. Potser l'obertura d'aquests espais més majestuosos significa que tornen a confiar a seduir el mercat més proper? Per què, si al cap i a la fi les galeries són poc visitades, són necessaris tants metres quadrats?

Fa l'efecte que els galeristes catalans, cansats dels llargs temps de decadència, s'ho estan jugant tot a una carta. Ha arribat un moment en què ha calgut fer moviments, perquè una situació d'aturada que s'allarga tant pot portar a la paralització absoluta. Un galerista important ens deia el dia de la inauguració del seu espai renovat que s'hi havia llançat perquè tenia un cert temor que si ell no feia aquesta inversió, en qualsevol moment la podia fer un altre de fora. Barcelona és una ciutat molt llaminera per al capital estranger. I que en el mercat de l'art no hagi pintat massa cosa fins ara, no significa res. Avui tot canvia amb una gran rapidesa i el valor de la capital catalana va en augment.

Alguns galeristes han fet grans inversions en espectaculars locals: "Si no ho fem nosaltres, ho farà gent de fora"